"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛ, ଯେଉଁମାନେ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଆଗକୁ ବଢିବେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କଳିଯୁଗୀ ରାଜତନ୍ତ୍ରରେ କେଉଁ ଦୁଇଟି ଜିନିଷର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଯାହାକି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜତନ୍ତ୍ରରେ ନଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- କଳିଯୁଗୀ ରାଜତନ୍ତ୍ରରେ (୧) ମନ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ (୨) ଗୁରୁଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ଦୁଇଜଣ ହିଁ ନଥିବେ । ସେଠାରେ କାହାଠାରୁ ପରାମର୍ଶ ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିନଥାଏ କାହିଁକି ନା ଏହି ସଂଗମରେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜତନ୍ତ୍ରର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏଭଳି ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି ଯାହାକି ୨୧ ପିଢି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲୁଛି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ସଦଗତିରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେଠାରେ ଗୁରୁଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ଯଦି ତୁମେ ନିଜ ସ୍ୱଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ରହିବ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବସିବ ତେବେ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ବସିପାରିବ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ସ୍ୱଧର୍ମରେ ବସିବା । ଭଗବାନୁବାଚ— ସର୍ବଦା ସ୍ୱଧର୍ମରେ ରୁହ । ତୁମର ପିତା ଆସି ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ହିଁ ବେହଦର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ସୁଖଦାତା ପାଠପଢାରୁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ ନା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବସ । ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ ହୀରା ଭଳି ଗଢିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ହୀରା ଭଳି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ଏଭଳି କେବେ ହେଉଛନ୍ତି ? ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କିପରି ହେଉଛନ୍ତି ? ଏକଥା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ପୁଣି ତୁମକୁ ଦେବତା ହେବାର ଅଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ହିଁ ଚୋଟି ଥାଏ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୁଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ସନ୍ତାନ, କୋଳ ବଂଶାବଳୀ ତ ନୁହଁ । କଳିଯୁଗୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହେଉଛନ୍ତି କୋଳ ବଂଶାବଳୀ । ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ଋଷି, ମୁନି ଆଦି ସବୁ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗଠାରୁ କୁଖ ବଂଶାବଳୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏବେ କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ହିଁ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ହୋଇଛ । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ସର୍ବୋତ୍ତମ କୁଳ, ଦେବତାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ ପାଠପଢାଇବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ସିଏ ଆସି ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାରଣ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି, ଏଠାକୁ କେବଳ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଆସନ୍ତି । ତୁମେ ଏଠାକୁ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ନେବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । ତେବେ ଭକ୍ତିର ଫଳ କେଉଁମାନେ ନେବେ ? ଯେଉଁମାନେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ପଥର ବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେବେ । ସେହିମାନେ ହିଁ ଆସି ଜ୍ଞାନ ନେବେ କାରଣ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ଆସି ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେବେ ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ କଳିଯୁଗୀରୁ ସତଯୁଗୀ, ବିକାରୀରୁ ନିର୍ବିକାରୀ ହେଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଏମାନେ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଏମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ହିଁ ପାଠ ପଢାଇଥିବେ । ଭଗବାନୁବାଚ, କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଭଗବାନ ତ ଜଣେ । ଭଗବାନ ଶହ-ଶହ ହଜାର-ହଜାର ନଥା'ନ୍ତି । ସିଏ ଗୋଡି ପଥରରେ ନଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ଭାରତ କେତେ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଭାରତରେ ଯାଙ୍କର (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର) ରାଜଧାନୀ ଥିଲା । ଯାଙ୍କର ପିଲାଛୁଆ ଆଦି ଯିଏ ବି ଥିଲେ, ସିଏ ମଧ୍ୟ ରାଜଧାନୀର ମାଲିକ ଥିଲେ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜଧାନୀର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏବେ ତ ନାହାଁନ୍ତି ନା । ଭାରତରେ ଯାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ବୁଝାଯାଉଛି— ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀମାନେ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ ଅଛି । ଏହି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ନାହିଁ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୂଳଦୁଆ, ଯାହାକୁ ଗଣ୍ଡି କୁହାଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପକ ବୃକ୍ଷର ଗଣ୍ଡି ସବୁ ଜଳିଯାଇଛି । ବାକି ଆଉ ସବୁ ଛିଡା ହୋଇଛି । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆୟୁଷ ପୂରଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପକ ବି ଭିନ୍ନତାର ବୃକ୍ଷ । ଏଠାରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ, ଅନେକାନେକ ଧର୍ମ ଅଛି ନା । ଏହା କେତେ ବଡ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଯେତେବେଳେ ଏହି ବୃକ୍ଷ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥାତ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ପୁଣି ଆସୁଛି । ତୁମେ ମୋତେ ଡାକୁଛ— ବାବା ଆସ, ଆମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କର । ସମସ୍ତେ ହେ ପତିତ-ପାବନ କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିରାକାର ବାବା ହିଁ ମନରେ ଆସୁଥିବେ ନା । ସେତେବେଳେ ସାକାରୀ ପିତା ତ କେବେ ମନରେ ଆସୁନଥିବେ । ପତିତ-ପାବନ ସଦଗତିଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ । ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ତୁମର ସଦଗତି ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ, ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ତୁମ ପାଇଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଉତ୍ତମରୁ ଅତି ଉତ୍ତମ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଗାୟନ କରାଯାଏ ନା— ଉଚ୍ଚା ତେରା ନାମ, ଉଚ୍ଚା ତେରା ଧାମ । ସିଏ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପରମଧାମରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ସହଜ

ଏବଂ ବୁଝିବା ଯୋଗ୍ୟ । ସତ୍ୟଯୁଗ, ତ୍ରେତାଯୁଗ, ଦ୍ୱାପରଯୁଗ, କଳିଯୁଗ ପୁଣି ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ—ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାରେ ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏମିତି କେହି ପ୍ରଶ୍ନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ବାବା, ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ କାହିଁକି ତିଆରି ହୋଇଛି! ମୁଁ ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛି । ମୁଁ ତିଆରି କରିଥିଲେ ପଚାରନ୍ତି କେବେ ତିଆରି କଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ ଅନାଦି ଅଟେ । ଆରମ୍ଭ କେବେ ହେଲା, ଏହିଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି କହିବେ ଅମୁକ ସମୟରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ତେବେ ପଚାରିବେ—ଏହା ବନ୍ଦ କେବେ ହେବ! କିନ୍ତୁ ନା, ଏହି ଚକ୍ର ତ ଘୂରି ଚାଲିଛି । ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛ । ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଦେବତା । ଦୁନିଆରେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଦେଖାଉନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଅଲଗା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଗାୟନ ରହିଛି, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା, ତାହା ତ ଏବେ ହେଉଛି । ତୁମେ ଏବେ ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ରାଜଧାନୀରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପଦବୀ ରହିଥାଏ । ଯେମିତିକି ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଥା’ନ୍ତି ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଥା’ନ୍ତି, ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଥା’ନ୍ତି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାହାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ରାୟ ଅଥବା ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି, ତାହା ଅବିନାଶୀ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ଦେଖ ଏଠାରେ କେତେ ପରାମର୍ଶଦାତା ଅଛନ୍ତି । ଅନେକ ପରାମର୍ଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ରାୟ ଦେବା ପାଇଁ ପଇସା ଆଦି ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ମନ୍ତ୍ରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ସରକାର ମଧ୍ୟ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି—ଏମାନେ ସବୁ ଦୁର୍ନିତିଗସ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ବହୁତ ପଇସା ଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଦିର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହି ଶ୍ରୀମତ ୨୧ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲୁଛି । ତୁମର ସଦଗତି ହୋଇଯାଉଛି । ସେଠାରେ ତ ଗୁରୁଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନା ଗୁରୁଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ନା ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର । ଏବେ ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ୨୧ ପିଢି ପାଇଁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି, ୨୧ ଜନ୍ମ ବୃଦ୍ଧ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ବୃଦ୍ଧ ହେବା ପରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ପୁଣି ଛୋଟ ପିଲା ରୂପରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଯେମିତି ସାପ ତା’ର କାତି ଛାଡିଥାଏ । ତୁମକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ପଶୁପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ ଟିକିଏ ବି ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ କାରଣ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଗେହ୍ଲା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ । ଗ୍ରନ୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ପଢୁଛନ୍ତି, ଶୁଣୁଛନ୍ତି ଯେ ପୁରୁଣା ଶରୀର ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ରକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ କର.. ସମସ୍ତେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଆସି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପୁରୁଣା ବସ୍ତ୍ରକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ କର । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା, ଆସି ଆମର ବସ୍ତ୍ରକୁ ସଫା କର । ତେବେ ଶରୀରକୁ ତ ଧୋଇବାର ନାହିଁ, ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଧୋଇବାକୁ ହେବ କାରଣ ଆତ୍ମା ହିଁ ପତିତ ହୋଇଛି । ଏବେ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି— ଆସି ପତିତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାବନ କର । ତେଣୁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ହେ ମୋର ଗେହ୍ଲା ସନ୍ତାମାନେ, ମୋତେ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ମୁଁ ହିଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପବିତ୍ରତାର ସାଗର । ତୁମେମାନେ ବେହଦ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ଶାରୀରିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ତ ବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବାବା କହିଛନ୍ତି— ଏହି ୫ ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣ ହେଉଛି ତୁମର ସବୁଠାରୁ ବଡ ଶତ୍ରୁ । ଏହା ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ତୁମକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ହେ ଗେହ୍ଲା ସନ୍ତାମାନେ—ଯଦି ଏହି ଜନ୍ମରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ତେବେ ତୁମେ ଜଗତଜୀତ୍ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ରତାର ବ୍ରତକୁ ଧାରଣ କରୁଛ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇଥିଲେ, ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜଧାନୀରେ ଥିଲେ, ସେମାନେ ପୁଣି ନିଶ୍ଚିତ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ସମୟ ତ ଲାଗିବ ନା । ବାବା ବହୁତ ସରଳ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତ ହୋଇଛ । ଏଠାକୁ ତୁମେ କାହା ପାଖକୁ ଆସିଛ ? ସିଏ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇଛନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି— ଏହା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ତେବେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ଶରୀର । ମୁଁ ଏହି ପୁରୁଣା ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣର ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ଆସୁଛି ପୁଣି ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି ସିଏ ନିଜର ଜନ୍ମର କାହାଣୀକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଯେତେବେଳେ ୟାଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ କରାଯାଏ । କଥାରେ କହନ୍ତି ନା— ଷାଠ୍ ତୋ ଲଗି ଲାଠ୍ (ଷାଠିଏ ବର୍ଷ ପୂରା ହୋଇଗଲେ ଲାଠି ଧରିବାକୁ ପଡିଥାଏ) । ଯଦି ଘରେ ରହିବେ ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ମାଡ ସହିବାକୁ ପଡିବ ତେଣୁ ଘରୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଏମିତି ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାଡ ମାରିବାରେ ଡେରି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଭାବୁଛନ୍ତି ବାପା ମରିଗଲେ ଧନ ଆମକୁ ମିଳିଯିବ । ବାନପ୍ରସ୍ଥୀମାନଙ୍କର ବହୁତ ସତସଙ୍ଗ ହେଉଛି ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ-- ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ସିଏ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ସଦଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରୁହନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କୁହାଯାଏ । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ତ ଆଉ କେହି ସଦଗତିଦାତା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ନା କାହାକୁ ଶ୍ରୀ କୁହାଯାଇପାରିବ, ନା ଶ୍ରୀ-ଶ୍ରୀ କୁହାଯାଇପାରିବ । ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯାହାକି ଦେବତାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶ୍ରୀନାରାୟଣ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ତାଙ୍କୁ ସେହିଭଳି କିଏ ଏବଂ କିଭଳି କରୁଛନ୍ତି ? ଶ୍ରୀ-ଶ୍ରୀ-କେବଳ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ

କହିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ବାବା ତୁମର ଭୁଲକୁ ସିଦ୍ଧ କରି କହୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ଏତେ ଗୁରୁ କରିଛ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହିଁ ହେବ, ତୁମେ ପୁଣି ସେହିଭଳି ଗୁରୁ ଆଦି କରିବ । କାରଣ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରରେ ତ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗରେ, ସୁଖଧାମରେ ରହୁଛ ସେତେବେଳେ ପବିତ୍ରତା-ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ସବୁ କିଛି ରହିଛି । ସେଠାରେ ଲଢେଇ ଝଗଡା ଆଦି କେବେ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଥିରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ତ ହେଉଛି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ଏଥିରେ ମନୁଷ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦିନକୁ ଦିନ ସିଢୀରେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଏକଦମ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ଅଛି । ଯଦି ଅଭିନେତା ହୋଇ ଡ୍ରାମାର ନିର୍ମାତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହିଁ ତେବେ କ'ଣ କୁହାଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହି ବେହଦ ଡ୍ରାମାକୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ର ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇ ଅଭିନୟ କରୁଛି, ତେବେ ଏହା ନାଟକ ହେଲା ନା! ତେବେ ଏହି ନାଟକର ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତା କିଏ ? ଏକଥା କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାହା ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଏହି ବେହଦର ଡ୍ରାମା କିପରି ଉଙ୍କୁଣୀ ସଦୃଶ ଚାଲୁଛି, ଘଣ୍ଟା କଣ୍ଟା ପରି ଟିକ୍-ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲୁଛି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା, ଯିଏ ଏବେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ରୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଠାରେ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଆତ୍ମା ରୁହନ୍ତି ଏବଂ ସେହିମାନେ ହିଁ ଅଧିକ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ କରିଥିବେ । ତୁମ ପାଖକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଅଥବା ମ୍ୟୁଜିୟମକୁ ସେହିମାନେ ଆସିବେ, ଯିଏ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ । ଏକମାତ୍ର ଶିବଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା— ଏହାକୁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି କୁହାଯାଏ । ପୁଣି ଅନେକଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତମୋପ୍ରଧାନ ଭକ୍ତି ହୋଇଗଲାଣି । ପ୍ରଥମେ ସତୋପ୍ରଧାନ ଭକ୍ତି ଥିଲା ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ତୁମେମାନେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ଯେତେବେଳେ ଏଭଳି ତମୋପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସତୋପ୍ରଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ବେହଦ ଡ୍ରାମାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ପବିତ୍ରତା ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଗ୍ରହଣ କରିବ ଅର୍ଥାତ୍ କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ ତେବେ ଯାଇ ଜଗତଜୀତ୍ ହୋଇପାରିବ ।

(୨) ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ପାଠପଢି ନିଜକୁ କଉଡିରୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କହିବାକୁ ହେବ । ବେହଦର ସୁଖ ନେବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶା ରହୁ— ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଥିବା ବାବା ଏବେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ଆମର ସର୍ବୋତ୍ତମ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ।

ବରଦାନ:- ଅଟଳ ନିଶ୍ଚୟ ଦ୍ୱାରା ସହଜ ବିଜୟର ଅନୁଭବ କରି ସଦା ହର୍ଷିତ, ସଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୁଅ ।

ନିଶ୍ଚୟର ଚିହ୍ନ ହେଲା ସହଜ ବିଜୟ । କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ସବୁ କଥାରେ ରହିବା ଦରକାର । କେବଳ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ନିଜ ଉପରେ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାର ଉପରେ ଏବଂ ଡ୍ରାମାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୃଶ୍ୟ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟ ରହୁ, ଟିକିଏ କଥାରେ ବି ନିଶ୍ଚୟ ଟଳମଳ ନହେଉ । ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହିଥାଉ ଯେ ଭବିଷ୍ୟତର ବିଜୟ ଅଟଳ, ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ପିଲାମାନେ, କ'ଣ ହେଲା, କାହିଁକି ହେଲା..... ଏହି ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ସଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ, ସଦା ହର୍ଷିତ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମୟକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତୁରନ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****